కథా కౌముది

పుట్టిల్లు

ఎం.బిందుమాధవి

"పుట్టిల్లు" అంటే, మనం పుట్టి పెరిగిన మనదైన ఇల్లు.

మనం పడుతూ లేస్తూ బుడి బుడి అడుగులతో నడయాడిన మన ఇల్లు.

అమ్మ-నాన్నతో దెబ్బలాడి, అలిగి...వారితో బ్రతిమాలించుకుని మన కోరికలు తీర్చుకున్న మన ఇల్లు.

తోబుట్టువులతో గడిపిన మధురమైన క్షణాలకి, వారితో కలిగిన చిలిపి తగాదాలకి ప్రత్యక్ష సాక్షి. మన చదువు-సంధ్యలకి, ఆటపాటలకి, మరెన్నో మధురమైన జ్ఞాపకాలకి నిలయం.

అందరిలాగే మాలతికి కూడా పుట్టిల్లు మధుర జ్ఞాపకాల పందిరి.

చిన్నప్పుడు అన్నయ్యకి..తనకి అన్నీ పోటీయే.

ఇద్దరి కంచాలు ఒకేలాగా ఉండేవి. కానీ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని...ఆ రోజు అన్నయ్య ముందు తినేసి వెళ్ళిపోతే....మిగిలింది తనే కనుక కంచం చేత్తో పట్టుకు చూసి.... ఇది అన్నయ్య కంచం..నా దానిలో వాడు తిన్నాడు అని అలిగికూర్చునేది.

తల్లి మహలక్ష్మి బుజ్జగించి...ఏదో ఒక తాయిలం ఇస్తానని ఆశపెడితే అప్పుడు భోజనానికి వచ్చేది.

అలాగే తను చదువుకోవటానికి కూర్చునే చోటు, టీవీ చూసేటప్పుడు తన సీట్ ....ఏవీ మారటానికి ఒప్పుకునేదికాదు.

★★★★★★★★

అలా పుట్టింట్లో ప్రభ వెలిగించుకున్న మాలతి .....పెళ్ళయి భర్త చిటికెన వేలు పట్టుకుని ముంబయి కాపురానికివెళ్ళింది.

కొత్త కాపురం...కొత్త కుండలో నీటి లాగా తియ్య తియ్యగా ఉన్నది. ఆరునెల్ల కాలం ఎలా గడిచిందో తెలియలేదు.

మాలతి ఒక రోజు ఆఫీస్ కి బయలుదేరుతూ కొంచెం తలతిరుగుతున్నట్లుగా అనిపించి సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది. కొంచెం కడుపులో కూడా తిప్పుతున్నట్లుగా ఉన్నది.

కొత్త జంట కదా! మాటి మాటికీ భార్యతో మాట్లాడాలనే కుతూహలం.... అప్పటికే ఆఫీస్ కి చేరిన వినోద్....ఫోన్ చేసి'మాలతీ ఆఫీస్ కి బయలుదేరావా?' అని యధాలాపంగా అడిగాడు.

'లేదండీ కడుపులో తిప్పుతున్నట్టుంది. కొంచెం కళ్ళు కూడా తిరుగుతున్నట్లున్నాయి. ఎంత లేదన్నా ఆఫీస్ కిఅరగంట ప్రయాణం. అంత సేపు బస్ లో కూర్చోగలనా అని సందేహం! వెళ్ళనా..వద్దా అని ఆలోచిస్తున్నా' అన్నది మాలతి నీరసంగా.

వెంటనే అటెన్షన్ లోకొచ్చిన వినోద్ 'అయ్యయ్యో ...కంగారు పడకు. పక్కింటి ఆంటీని పిలు. నేను లంచ్ టైం లో పర్మిషన్ పెట్టి వస్తాను. డాక్టర్ దగ్గరకి వెళదాము. కాసేపు రెస్ట్ తీసుకో. నువ్వెళ్ళకపోతే అక్కడ ఆఫీస్ లో కొంపలేమీమునగవులే' అని.

"ఏమయ్యుంటుంది? నిన్న హోటల్లో తిన్న పనీర్ కూర అరగలేదా? పాపం తను వద్దంటూనే ఉంది. నేనే బలవంతాన తినిపించాను!" అని ఆలోచిస్తూ ఆఫీస్ పని మీద దృష్టి పెట్టలేక పరాకుగా ఉన్నాడు. మాటి మాటికీ బయట కారిడార్ లోకివెళ్ళి ఎవరితోనో ఫోన్ లో మాట్లాడుతున్నాడు.

కొలీగ్ లింగం ఉదయం నించీ ఈ తంతు గమనించి వినోద్ దగ్గరకెళ్ళి.

"ఏంటి వినోద్ ఏమైనా సమస్యా? పొద్దుటి నించీ చూస్తున్నాను..."బాడీ ప్రెజెంట్మైండ్ యాబ్సెంట్" లాగా నువ్వుఇక్కడ ఉన్నావు...మనసెక్కడో ఉన్నది. చెబితే నాకు చేతైన సహాయం చేస్తానుకదా" అని భుజం మీద చెయ్యేసిఅడిగేసరికి, భార్య విషయం చెప్పి...

"నేనే బుద్ధి లేకుండా.....నిన్న హోటల్లో తన చేత అనవసరంగా తనకిష్టం లేని పనీర్ కూర తినిపించాను. ఇప్పుడేమో ఉదయం నించీ కడుపులో తిప్పి వాంతులు చేసుకుంటున్నది" అని కళ్ళనీళ్ళతో చెప్పాడు.

"మేనేజర్ని పర్మిషన్ అడిగాను. లంచ్ లో ఇంటికెళ్ళి తనని డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళితే కానీ కుదుటపడలేను" అని టైం ఎప్పుడు అవుతుందా...అని గడియారం వంక చూస్తున్నాడు.

★★★★★★★

మాలతి ఒక ఫైనాన్స్ కంపెనీలో పని చేస్తున్నది. పెళ్ళైనాక హైదరాబాద్ నించి ముంబయి బదిలీ చేయించుకుంది. ఇద్దరి ఆఫీస్ లకి దగ్గరగా ఉండేట్లు ఒక ఫ్లాట్ అద్దెకి తీసుకున్నారు.

ఆఫీస్ లనించి ఇంటికొచ్చింది మొదలు చిలకా గోరింకల్లాగా కువ కువలాడుతూ ఇద్దరూ చెరో పని చేసుకుని...చెట్టాపట్టాలేసుకుని షాపింగ్ కో, సినిమాలకో తిరుగుతూ ఉంటారు.

అప్పటి వరకూ తల్లిదండ్రుల గారాబంలో ఎప్పుడూ వారిని వదిలిపెట్టి ఉండే అలవాటు...అవసరం లేనిమాలతి...ఈ ఆరు నెలల్లో వారిని మిస్ అయినట్లుకూడా అసలు అనుకోలేదు.

పుట్టిల్లు గుర్తుకే రాలేదంటే అతిశయోక్తి కాదేమో!

పాపం మాలతి తల్లిదండ్రులు..శ్రీనివాసరావు–
మహలక్ష్మి దంపతులు మాత్రం " అంత పెద్ద సిటీలో పిల్ల ఎలాఉన్నదో? తెలిసిన వాళ్ళెవరైనా దగ్గరలో ఉన్నారో, లేదో? ఒక్కతే ఉద్యోగం–వంట....ఎలా తిప్పలు పడుతున్నదో? అల్లుడుఇంటి పనిలో సహాయం చేస్తాడో..లేదో? అసలు పిల్లని ప్రేమగా..మురిపెంగా చూసుకుంటున్నాడో..లేదో? తమని విడిచిఇంతవరకూ ఎప్పుడూ బయట ఉండని పిల్ల...ఒక్కసారిగా అంత దూరంలో బెంగ లేకుండా ఎలా ఉంటున్నదో?" అనుకుంటూ ఏ రోజుకారోజు ఫోన్ కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉండేవారు.

మాలతి 15,20 రోజులకోసారి ఫోన్ చేసి "అమ్మా ....ఇక్కడ మేం బాగానే ఉన్నాం. మీరు బెంగ పడకండి. టైందొరికినప్పుడు ఫోన్ చేస్తాం." అని హడావుడిగా నాలుగు మాటలు చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసేది.

దానికే సంతోషపడిపోయిన దంపతులు ...పిల్ల తీపి కబురు చెబితే వెళ్ళి ఓ సారి చూసి రావచ్చు! ఊరికే కొత్త జంట కాళ్ళకి–చేతులకి అడ్డం ఎందుకు? అని సరిపెట్టుకున్నారు.

★★★★★★

పొద్దుటి నించీ ఒకటే గాభరా పడ్డాడేమో.... ఆఘమేఘాల మీద ఆఫీస్ నించి పరుగెత్తుకొచ్చిన వినోద్...భార్య నిద్ర పోతుండటం చూసి..లేపటం ఇష్టం లేక, పక్క ఆంటీ దగ్గరకి పరుగెత్తుకెళ్ళి ..."మాలతి పడుకుంది ఆంటీ! తనకి ఎలాఉన్నది? మీరు ఉదయం నించీ మా ఇంట్లోనే ఉన్నారా? తనేమైనా తిన్నదా? మందులేమైనా వేసుకున్నదా?" అని గుక్కతిప్పుకోకుండా ప్రశ్నలు వేశాడు.

ఆంటీ చిరుమందహాసంతో "తండ్రివి కాబోతున్నందుకు శుభాకాంక్షలోయ్! కంగారు పడకు. మన ఫ్లాట్స్ లో ఉన్న లేడీడాక్టర్ ని పిలిచాను. ఆవిడ వచ్చి చూసి శుభవార్త చెప్పి వెళ్ళారు. నీరసంగా ఉన్నది... నాలుగు రోజులు రెస్టీసుకోమన్నారు." అని ఆవిడ మాట పూర్తి చేసేలోపు వినోద్ పరుగున ఇంటికెళ్ళి భార్య నుదుటిన ముద్దు పెట్టి

"అమ్మ దొంగా! చెప్పవేం...నాకు నాన్నగా ప్రమోషన్ ఇప్పిస్తున్నానని! ఇందాకటి నించీ ఆఫీస్ లో కాలు–చెయ్యిఆడలేదు. ఎప్పుడెప్పుడు ఇంటికొచ్చి నిన్ను చూస్తానా అని అసలు పని మీద ధ్యాసే లేదు" అని ఒళ్ళంతా ముద్దులతోనింపేశాడు.

భర్త మురిపాలతో ఒళ్ళు తెలియని మాలతి, నెమ్మదిగా మంచం మీంచి లేచి "లంచ్ చేశారా? కాఫీ పెట్టివ్వనా? " అంటూ వంటింటి వైపు వెళుతూ తూలినట్లయి గట్టు పట్టుకు నిల్చుంది.

వినోద్ కంగారు పడి..."అమ్మాయి గారికి ఇప్పుడు రెస్ట్. ఏ పనులు చెయ్యకూడదు. ఇప్పుడే ఫోన్ చేసి ఆఫీస్ కినాలుగు రోజులు సెలవు చెప్పేస్తాను. నీ అవసరాలు అన్నీ నేను చూస్తాను" అని హడావుడి పడిపోయాడు.

★★★★★★

ఇలా ఆరు నెలలు కాలు కింద పెట్టకుండా మాలతిని అపురూపంగా చూసుకున్నాడు, వినోద్. క్రమం తప్పకుండా డాక్టర్ కి చూపిస్తూ అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుంటున్నాడు.

మాలతి తల్లి మహలక్ష్మి గారు మూడో నెల్లో వచ్చి, పిల్లని చూసి... చలిమిడి (దొంగ) పెట్టి (అలా అంటారు లెండి) కూతురుకి..అల్లుడికీ జాగ్రత్తలు చెప్పి వెళ్ళారు.

మొదటి పురుడు పుట్టింట్లో పోసుకోవాలి! ఈ సమయంలో హాయిగా ఆడుతూ పాడుతూ ..దాని స్నేహితులతో కబుర్లుచెప్పుకుంటూ, కోరింది తల్లి చేత వండించుకు తింటూ ప్రశాంతంగా ఉంటే.... పుట్టే పాపాయి ఆరోగ్యంగా పుడుతుంది. కాబట్టి మంచి రోజు చూసుకు వచ్చి ఏడో నెల్లో పురుటికి తీసుకెళతామని శ్రీనివాసరావు గారు అల్లుడికి ఫోన్ చేశారు.

భార్యని వదిలి ఉండలేక ....

"పిల్ల పుట్టాకనే సెలవు ఎక్కువ అవసరం అవుతుంది. కాబట్టి మాలతి తొమ్మిదో నెల దాకా ఆఫీస్ కివెళ్ళాలనుకుంటున్నది! అదీ కాక ఇప్పటివరకూ చూసిన డాక్టర్ అయితే తనకి ధైర్యం గా ఉంటుంది" అని పురుడుపొయ్యటానికి అత్తగారినే ముంబయి రమ్మన్నాడు..వినోద్.

ముందు ముందు తానేం పోగొట్టుకుంటుందో తెలియని మాలతి...అప్పటికి భర్త మాటకి తాళం వేసి....తల్లినేముంబయి రమ్మని అడిగింది.

★★★★★

చిన్నప్పటి నించీ మాలతిని ఎరిగున్న పక్కింటి కామేశ్వరి గారు...మాలతి కడుపుతో ఉన్నదని తెలిసి అభినందించటానికి వీరింటికి వచ్చి.."వదినా పిల్లని పురిటికి ఎప్పుడు తీసుకొస్తున్నారు?" అని అడిగింది.

తనే వెళుతున్నానని మహలక్ష్మి గారు చెప్పగానే...

"అయ్యో అదేమిటి? ఏదో వేరే దేశం అయితే ఎలాగూ తప్పదు. ఇక్కడే ఉన్న ఆడపిల్లల పురుళ్ళకి కూడా తల్లులు వెళ్ళటం దేనికి?

"తల్లితో పుట్టిల్లు.." అన్నారు పెద్దలు! ఇలాంటప్పుడే కదా..నాలుగు రోజులు ప్రశాంతంగా ఏ బాధ్యతలూ లేకుండా మళ్ళీతనకి చిన్నప్పటి నించీ అలవాటైన పరిసరాల్లో మసలగలరు!"

"మనమున్న చోట మనకి స్థానబలం! దేనికి తడుముకోనక్కరలేదు. ఇంట్లో అలవాటైన పని వాళ్ళు, డ్రైవర్ ఉన్నారు. ఈ వయసులో మనం సమర్ధవంతంగా పని చెయ్యాలంటే ఇవన్నీ ముఖ్యం. అదీ కాక ఆ వూళ్ళో మనకి ఎవ్వరూతెలియదు. భాష రాదు. మనంత ట మనం ఎక్కడికీ వెళ్ళలేము. అన్నిటికీ వాళ్ళ మీదే ఆధారపడాలి." అని కామేశ్వరి గారు అనేసరికి

"మేమూ అదే అంటున్నాం వదినా! ఇక్కడ మీ అన్నయ్య గారి ఫ్రెండ్ భార్య గైనకాలజిస్ట్ కూడాను ...హస్తవాసి మంచిది. పిల్ల లు అర్ధం చేసుకోవాలి కదా! అంతకంటే చెప్పటం బాగుండదు. అందుకని నేనే బయలుదేరుతున్నాను" అన్నది మహలక్ష్మి గారు.

★★★★★

మహలక్ష్మి గారి పాట్లు మొదలు! ఆవిడ గారు తనంతట తను ఏ కూరలో ...సరుకులో తేవటానికి బయటికి వెళ్ళలే దు. పోనీ చిన్న చితక అవసరాలకి బయటికి పనిమనిషిని పంపిద్దామంటే... తన భాష దానికి అర్ధమవదు...అదిచెప్పేది ఈవిడకి అర్ధం కాదు.

అన్నిటికీ అల్లుణ్ణే ఇబ్బంది పెట్టాలి.

నెలలు నిండి నిల్చో లేక–

కూర్చోలేక అవస్థ పడుతూ కూడా వేళ కాని వేళ సినిమాలకీ..హోటళ్ళకీ స్కూటర్ మీదతిరుగుతున్న కూతురూ–

అల్లుడుని చూసి ఏ ఇబ్బందులు వస్తాయో? పుట్టే వారు ఏ సమస్యాలేకుండా ఉంటారా? ఇలాంటి సందర్భాలు వచ్చినప్పుడు...పెద్దలు చెప్పే జాగ్ర త్తలు ఈ కాలం పిల్లల వినరు! వద్దంటే ఆగరు. పెద్దది తను ఉండిచూస్తూ ఊరుకోలేదు.

పురిటికి పుట్టింటికి వెళితే ఇలాంటి సమస్యలు ఉండవు. ఆలూ మగలకైనా మధ్య మధ్య దూరంగా ఉంటేనేబంధాలు బలపడతాయి! ఎంత ప్రేమలైనా "తినగా తినగా గారెలు చేదైనట్లు", ఒకే చోట ఉంటే మొహం మొత్తుతుంది. అని మహలక్ష్మి గారు పరిపరి విధాల మధన పడుతున్నారు.

ఏమనాలో తెలియక భర్తకి ఫోన్ చేసినప్పుడు తన భయాలన్నీ ఏకరువు పెట్టింది.

మాలతి భయపడినట్లే ఆ రోజు సినిమా హాల్లో ఉండగా నొప్పులొస్తున్నాయని..కంగారుగా వినోద్ దంపతులు స్కూటర్అక్కడే వదిలేసి క్యాబ్ లో ఇంటికొచ్చారు.

ఇద్దరికీ తినటానికి ఏదో పెట్టి, అప్పటికే సర్ది తయారుగా పెట్టిన బ్యాగ్ పుచ్చుకుని ముగ్గురూ హాస్పిటల్ కి వెళ్ళారు.

స్కాన్ తీసి... కడుపులో బిడ్డ పేగు మెడకేసుకున్నదని అప్పటికప్పుడు ఎమర్జెన్సీ గా సిజేరియన్ చేసి పిల్లని బయటికితీ శారు.

'అనుకున్నంతా అయింది' అని మహలక్ష్మి గారు..ఇందుకే బిడ్డకి జన్మనివ్వటం అంటే ఒక యజ్ఞమని, అది ఒకతప స్సులాగా దీక్షతో మసులుకోవాలని..ఆడదానికి అది పునర్జన్మతో సమానమనీ పెద్దలు ఊరికే అన్నారా?

పూర్వం తను మాలతిని కడుపుతో ఉన్నప్పుడు..ఏడో నెలన అమ్మ దగ్గరకి పురిటికి వెళితే...ఏం తినాలి? ఎప్పుడు తినాలి? ఏది తినకూడదు? ఎలా పడుకోవాలి? అని అమ్మ చెబుతూ ఉంటే తు.చ. తప్పకుండా పాటించబట్టి తనకితేలికగా పురుడు (normal) రావటం, ఏ ఇబ్బందులూ లేకుండా మూడో నెలన పిల్లని ఎత్తుకుని శ్రీనివాస రావుగారి దగ్గరకిరావటం గుర్తొచ్చింది.

ఇక పురిటాలికి పెట్టే ఆహారం విషయంలో.... తన చిన్నప్పుడు పాటించిన నియమాలన్నీ కూతురితో, అల్లుడితోఏక రువు పెట్టింది. నచ్చినవి విన్నారు, లేనివి పెడ చెవిని పెట్టారు.

వచ్చిన పని అయింది ...భర్తకి కూడా ఇబ్బంది అవుతున్నది కనుక... కూతుర్ని తనతో తీసుకెళ్ళి నాలుగు నెలలుఉం చుకుని పంపిస్తానని...పిల్లకి కూడా విశ్రాంతి అవసరమని.... ఆ రోజు ఆఫీస్ నించి వచ్చిన అల్లుడితో అన్నారు మహలక్ష్మి గారు.

అన్ని రోజులు తన కూతుర్ని వదిలి ఉండలేనని..వినోద్ "ఇప్పుడు మాలతిని మీతో తీసుకెళ్ళండి అత్తయ్యగారు! పుట్టిన వారిని తరుచు డాక్టర్ కి చూపించటం, వాక్సినేషన్ లు వేయించటం అవసరం కదా! డెలివరీ అయిన హాస్పిటల్ఇక్కడ మా ఇంటికి దగ్గర . అక్కడ మంచి పీడియాట్రీషియన్ కూడా ఉన్నది. నేను పది రోజుల తర్వాత వచ్చి వెనక్కితీసుకొచ్చేస్తాను. ఇక్కడ ఫుల్ టైం మనిషిని పెడతాను. మాలతికీ రెస్ట్ ఉంటుంది, పాప కూడా నాతో ఉంటుంది" అన్నాడు.

★★★★★★

ఆవిడకి ఇక్కడికి వచ్చినప్పటి నించీ ఒకటే పని ఒత్తిడి! ఆ వయసులో అంత పని లోడ్ తీసుకోవటం వల్ల ఆవిడకి ఆరోగ్యం కొంచెం పాడయింది. అలా అని సిటీల్లో బోలెడు జీతాలు పోసి మనుషులని పెట్టమని అల్లుడ్ని అడగలేరు!

మారిన కాలంలో ...కూతుళ్ళు కూడా ఉద్యోగాలు చెయ్యటం వల్ల ...ఒకే దేశంలో ఉన్నా... పుట్టింటికే వెళ్ళి ప్రశాం తంగాజరిపించుకోవలసిన పురుళ్ళకి తల్లుల్ని తమ ఇళ్ళకి పిలిచి ఇబ్బంది పెట్టటం తప్పనిసరి చేసుకున్నారు! వీళ్ళకీసుఖంఉండదు...వారికీ సుఖమూ, విశ్రాంతి ఉండవు!

సెలవులుండవనే సాకుతో పెళ్ళైన కొత్తల్లో పండక్కి రావటం లాంటి సరదాలు, తల్లిదండ్రుల దగ్గర విశ్రాంతిగా గడపటాలు ఉండట్లేదు! ఎప్పుడూ ఉద్యోగం..పరిమితంగా ఉండే సెలవల్ని ఎలా క్లుప్తంగా వాడుకుని జాగ్రత్త చేసుకోవాలిఅనే రంధి! అదొక ఊబి!

ఇక పురుళ్ళైతే సరేసరి! తల్లులే వారి దగ్గరకి వెళ్ళటం..తమది కాని స్థానంలో నానా రకాలయాతనలు పడటం!

★★★★★

పిల్లల పుట్టిన రోజు వేడుకలు, పండుగలు ...పిల్లలు ఎదుగుతూ ఉండగా వచ్చే ఇతర వేడుకలు... అన్నిటికీతల్లిదం డ్రులనే పిలిపించుకుంటూ పాతికేళ్ళ కాలం గడిచిపోయింది..మాలతికి

మాలతి ఈ మధ్యలో పుట్టింటికి వెళ్ళినా, మొక్కుబడిగా ఓ పూటొ..ఓ రోజో ఉండి వచ్చేసేది.

కాలంలో తండ్రి గతించాడు. తల్లి ఒంటరిగా ఉండలేక అన్నయ్య దగ్గరకి అమెరికా వెళ్ళిపోయింది. తండ్రి బ్రతికుండగా...ఇక్కడున్నప్పుడే ఎన్ని సార్లు పండక్కనో, నాలుగు రోజులు సరదాగా పుట్టిపెరిగిన ఇంట్లో గడపటానికి రమ్మనోపిలిస్తే తను వెళ్ళేది కాదు. ఇప్పుడు పిలిచే వారే లేరు! మాలతికి ఒక్క సారిగా ఆ వెలితి బాగా తెలుస్తున్నది!

మొన్న పెసరపప్పు పులుసు తింటుంటే అమ్మ చేతి పులుసు రుచి గుర్తొచ్చి కళ్ళనీళ్ళొచ్చాయి.

పిల్లలకి వారి జీవితాలు...ఉద్యోగాలు...వాళ్ళు బిజీ. భర్త వినోద్ నిశ్శబ్దంగా తయారయ్యాడు. ఇంట్లో ఏదో ఒక మూలకూర్చుని ఏ ఐపాడ్ చూసుకోవటమో, పుస్తకం చదువుకోవటమో!..భోజనం టైం కి పిలిస్తే వచ్చి భార్యతో మాట్లాడటానికిఏమీ లేనట్టు ఇంత తిని వెళ్ళి పడుకుంటాడు.

ఇప్పుడు తను ఒంటరినైపోయాననే భావన మాలతిని ఎక్కువగా బాధిస్తున్నది. అన్నయ్య దగ్గర ఉన్న తల్లి తనని స్వతంత్రంగా రమ్మని పిలవలేదు. అధవా పిల్చినా అమెరికా వెళ్ళి తను ఉండలేదు.

మన ఇల్లు, మన కాపురం...అందులో మధురానుభవాల రూపంలో యవ్వనంలో మనకి మనమే వేసుకునే కాలిసంకెల. అప్పుడు ఆనందంగా అనిపించే విషయం ఇప్పుడు మనుషులని దూరం చేసి ఒంటరితనాన్ని మిగులుస్తున్నది.

ఎవరి ఇంట్లో వారు బిజీ. హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకుని...మనసారా నవ్వుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో?

చిన్నప్పుడు అన్నయ్య తనని అన్నిటికీ ఆట పట్టించి తను ఉడుక్కుంటుంటే నవ్వేవాడు. తన ఫ్రెండ్స్ తో "మాచిట్టితల్లి అంటే నాకు ప్రాణం రా! తను లేకపోతే నాకుతోచదు. ఊరికే అలా ఏడిపిస్తా కానీ, ఒక్క రోజు జ్వరం వచ్చిపడుకుంటే నాకు ఇల్లంతా బోసి పోయినట్టనిపిస్తుంది. రేపు పెళ్ళై వెళ్ళిపోతే ఎలా ఉండగలనో!" అనే వాడు.

గతాన్ని తల్చుకుంటూ అలా సోఫాలో చేరగిలపడిన మాలతి కళ్ళల్లో గిర్రున నీరు తిరిగింది. అలాగే పడుకున్న మాలతిని....ముందుగదిలో చీకటిగా ఉన్నది, మాలతి ఎక్కడికెళ్ళిందో? అనుకుంటూ వచ్చి లైట్ వేసిన వినోద్ చూసి, కంగారు పడి "ఏం జరిగింది? మీ అమ్మగారు కులాసాగా ఉన్నారా? మీ అన్నయ్య ఫోన్ ఏమైనా చేశాడా? అనేసరికి మాలతిదు:ఖం కట్టలు తెంచుకుంది.

"అత్తయ్యగారిని చూడాలని ఉన్నదా? పోనీ ఆవిడని పంపమని మీ అన్నయ్యకి ఫోన్ చెయ్యనా?" అని అడిగాడు.

మాలతి "వద్దండీ. మనం వయసులో ఉన్నప్పుడు కూడా ఇదే తప్పు చేశాం! ఆవిడ ఎన్ని సార్లు ముద్దుగా రమ్మని పిలిచినా వెళ్ళి మా పుట్టింట్లో పది రోజులు గడపలేదు. అలా వెళ్ళటం అనేది అక్కడ మన స్థానాన్ని కాపాడుకోవటం అనికానీ, అది ఒక ముచ్చట అని కానీ, పెద్ద వాళ్ళని గౌరవించటం అని కానీ ఒక్క నాడు కూడా ఆలోచించలేకపోయాను. ఎప్పుడూ మన ప్రాధాన్యతలు...ఇబ్బందులు గురించి ఆలోచించామే కానీ సంప్రదాయంగా మన పెద్దవాళ్ళు పెట్టిన ఒరవడుల్లో ఎంతో అర్ధమున్నదని గ్రహించలేకపోయాను."

"ఉన్న నిండు తెలియదు...లేని వెలితి తెలుస్తుంది" అని "అన్నయ్యని స్పాన్సర్ లెటర్ పంపించమని వీసా కి అప్లై చేస్తాను. భగవంతుడి దయవల్ల ఏ ఇబ్బంది లేకుండా వీసా వస్తే నేనే అమ్మ దగ్గరకి వెళ్ళి రెణ్ణెల్లు ఉండి వస్తాను. మీరు పిల్లలతో కాలక్షేపం చేసినా సరే, నాతో మీరూ వీసా తెచ్చుకుని అక్కడికి వచ్చినా సరే!" అన్నది.

ఆ ఆలోచన రావటం తడవు..మనసు తేలికపడి మాలతి ...రాత్రి వంట చెయ్యటానికి లోపలికి వెళ్ళింది.

★★★

Click here to share your comments on this story